

Velikonočno pismo

Igo Gruden

1.

Na Kalemegdanu, kjer se široko
razliva s Savo Donava v ravnini,
v daljavo prožim ti srce in roko.

Velika noč je v dragi domovini:
drevo le redko cvete sredi vinic,
še sneg leži na sleherni planini,

a s solnčnih gričev in iz vseh dolinic,
po mestih in v vasici vsaki skromni
zvonijo tam zvonovi iz lin in linic.

Ko slišiš jih, še ti se name spomni
in skušaj vsaj tolažbo zdaj prinesti,
če ne vstajenja, duši brodolomni,

da nov bo up se mogel v nji razcvesti.

2.

Zakaj z bridkostjo je srce pripeto
na mesto, ki ob Donavi in Savi
kot sen svobode mi biló je sveto?

V mladost letijo misli kot žrjavi,
a dom moj rodni zdaj je pogorišče,
ki let nad njim se zbeگان jim ustavi.

Porušeno domače je ognjišče,
mladostne sanje z njim so pokopane,
v človeku človek brata več ne išče.

Odpirajo se v srcu žive rane,
ko zarje prvi svit na vzhodu sveti:
moj davni sen naj v nji od mrtvih vstane,

da vredno bo pod solncem nam živeti.

3.

Zblaznel je svet od vzhoda do zahoda,
na sever in na jug vihar se širi,
že ruši v prah se narodov svoboda.

Kaj bo iz nas? — vprašujemo v neveri
Matjaževi vojščaki dremajoči,
med dvomi nihajoči in nemiri.

In vsak od nas je glas v temó vpijoči,
ki tuje sile ga zastrle bodo
nad brezni malodušja in nemoči.

A ti, moj narod, sam si kuj usodo,
ko za človeka nov gradi se temelj,
veruj v enakost, bratstvo in svobodo,

tovariši smo narodi vseh zemelj.

4.

Zvoni k vstajenju v daljni domovini:
ob tem zvonjenju misliš name, draga,
da mirni bodo nate vsaj spomini?

Ozri se k meni z okna ali s praga,
do mene zadiši naj zemlja rodna,
da mi srce v bridkosti ne omaga.

Ko narodu se bliža ura usodna,
ljubezen nama ne prinaša cvetja,
brez gnezda v vetru ptička je negodna.

Pri tebi zdaj ne najdem več zavetja,
vsegà me zgrabil je svetá vrtinec:
bolj težke od prividov Razodetja

mi v dušo misli padajo kot svinec.